

AKIN NEM FOG AZ ÁTOK

2014. október 12.

–Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Hálával fogjuk megköszönni Isten jelenlétét, ahogy szoktuk tenni. Ez a taps Istennek és Jézusnak szól. A mi örömünket fejezi ki és örvendezünk az Úrban. Folytatjuk ezt a dicséretet nyelveken, amellyel jöttünk az Úr elé, mert ma hoztunk az Úrnak valamit. Amit hoztunk, az nem csak annyi, hogy körbenézünk, nézelődünk, és azt keressük, hogy Uram, mit akarsz adni nekem ma?

Mert ugyan az Úr készített ma neked dolgokat, de most mi fogunk az Úrnak adni valamit. A *hálaadásainkkal* fogunk most szolgálni neki. Felemeljük a szívünket, a lelkünket, a kezünket az Úrhoz, és az egész lényünkkel fogunk szolgálni neki. Hálaadásokban megköszönjük ezt a mai napot, megköszönjük a dicséretet, megköszönjük a lehetőséget, hogy egybejöhattünk, hogy egybegyűjtött minket.

Atyám, köszönjük, hogy egybegyűjtötted a Te drága bárányaidat. A szent véren vásárolt bárányokat. Atyám, megköszönjük, hogy a szívek ma nyitva vannak, és szólni tudsz, Atyám, a Te Igéből. Az Ige *világosságot* hoz. Meghasad a szíveken az Ige és *gyümölcsöt* terem.

Gyökeret ver alul és gyümölcsöt terem felül, és megváltoznak az életek, mert nem tér vissza Istenhez üresen az Ige. Nem tér vissza üresen, hanem megcselekszi, amiért Isten elküldte és Isten ma Igét küldött nektek. Azt a szívetekbe befogadjátok, és jelek és csodák fogják követni Isten Igéjét.

Felkészítettük a szíveinket ünneplőbe. A szent vér meghintésében van a szívünk. A Szent Szellem megszentelésében van a szívünk. Nincs olyan bűn, ami minket távol tarthatna Isten szerelmétől, ami a Krisztus Jézusban van nekünk. Ezt megköszönjük a mennyei Atyának. A Jézus neve legyen áldott mindenkor. Köszönjük neki. Ámen.

Hatalmas esőzések, öntözések lesznek ma. Öleld meg a testvéredet. Öleld meg a te drága testvéredet. A drága dicséret felemelte a szíveinket. Hatalmas segítő szolgálat ez, amikor az Úrnak együtt tudunk énekelni a dicséretvezetővel. Ami áldásban eddig részesültek, az csak a kezdet. Az áldások javarésze még majd ezután jön az életükre, és a ti életetekre ugyanígy.

A kezeinket kinyújtjuk a zsebkendők felé és imádkozunk a hozott ruhadarabok felett, mert a hitünket egybefogva sokkal hatékonyabb. Egy helyzettel küszködtök, és úgy érzitek, hogy nincs előmenetel. Ha az egész gyülekezet hitével együtt nekimegyünk annak, akkor bizony változásoknak kell jönni, és így fogunk imádkozni, egy hittel, egy lélekkel.

Áldott a mi szent Úr Jézus Krisztusunk. Az Ő szent neve hatalmasan cselekszik az életekben, az életünkben. Ez az a nap, amit az Úr rendelt, hogy itt álljunk az Úr színe előtt.

Először is megköszönjük Jim Sanders életét, aki ma az unokája születésére utazott ki Amerikába. Egy nagy tapssal fogunk minden jót kívánni neki, s arra a kicsi életre is, aki készülődik.

Még nem született meg, de most már a napokban itt a születésének ideje. Az orvosok szerint késlekedik, de hisszük, hogy minden rendben lesz. A kisbabát is megáldjuk, ezt a szülést is a Szent Szellem olajával, a hitünkkel, a Jézus nevével, és hisszük, hogy még most, amíg ott van Jim Sanders, megláthatja a kis unokáját. Ha nem, akkor ma már nincs akadály, a technika segítségével a Facebookon keresztül megláthatjuk a fotót.

Decemberben újra megyünk, akkor már biztos, hogy meglesz a kicsi baba. És az áldások sora jön, mert Ausztráliában is úton van egy kis unoka. Nem győzzük látogatni a családot. Mindenhol kis unokák születnek. Ez is a gyarapodás egy része, hogy bizony, a fiak fiai is az Urat szolgálják, ugye? Így van megírva, hogy megláthatjuk a fiaink fiait. Ezt is megígérte nekünk a Biblia. Jó egészségben, erőben, és az Úr ezt is megadja, mert hiszünk benne és az Igén állunk.

Nagyon köszönjük az Ő jóságát, szeretetét, a mai napon a ránk árasztott jókedvét. Mert az Úr öröme van jelen. Az Úr gyönyörködött a dicséreteinkben. A szívünket ünneplőbe öltöztetjük így vasárnap, amikor együtt lehetünk. Kiárasztathatjuk azt a szeretetet a szívünkről, amit az Atya adott nekünk a Krisztusban.

Jézus azt mondta, erről a *szeretetről ismerik meg őket*, hogy azt akarom, hogy az a szeretet legyen bennük, amellyel Te szeretted engem. Ez a szeretet *bennünk* van. Ezt a szeretetet pedig kötelességünk minden nap legalább egy személy felé *kiárasztani*, hogy ne legyen olyan állott formában, mint mikor a víz megposhad, és nem tud folyni. A víznek az nem tesz jót. Ugye? Állóvízzé lesz.

Ez a víz folyni akar bennünk. Ez olyan, mint az *élő víznek folyamai*. Állandóan folyni akar bennünk, és áradni akar. Valakit meg akar érinteni. Ez a víz bennünk a *szeretet tengere*. A szeretet ömleni akar, áradni akar. Minden nap legalább egy valakit érints meg vele, aki eddig nem ismerte Isten szeretetét.

Vannak, akik naponta rengeteg embernek elviszik a szeretetüzenetet. Nem nekik szólok most. Azoknak szólok, akik eddig erre nem figyeltek. Ne teljen el úgy egy nap, hogy te ezt a szeretetet magadból ki ne meregeds, és ne szolgálj vele másfelé. Meg fog változni az életed. Ez garantált.

Mert miközben *másokat megöntözzünk*, mi magunk is öntözést kapunk. Így írja a Biblia. Mi magunk is *öntözést nyerünk* Istentől. A mi földünkre is bőségesen jut belőle. Isten a bőség Istene. A szeretet végtelen tengerét adta nekünk.

Ez a parancsolatunk is, hogy ebben a szeretetben járjunk. Ha el is vétjük, akkor is mindig van visszaút, és visszatalálunk erre a *keskeny ösvényre*, hogy soha ne vétsünk a szeretet parancsolata ellen.

Ahányan vagyunk, annyi bizonyossággal jöhetnek elő, ezt azért tudjátok. Nincs egy köztünk, akinek az Úr eddig nem mutatta meg a jóságát. Ugye? Szinte minden nap megteszi. Kérjük, tegyék fel a kezüket, akik először vannak itt.

Fogunk majd közös imát mondani, ugyanis azt hallottam, hogy balesetek történnek, és ha már egy baleset történik, akkor is több történt, mint amennyinek szabad lett volna. Ezek nagyon súlyos, halállal végződő balesetek voltak. Az országban ezt meg kell tiltanunk.

Sem keresztényekkel, sem az elveszettekkel nem történik, mert hatalmat veszünk az ország határain belül élő emberek felett. Az ördög nem pusztíthat a halál szellemével. Ilyen baleseteket nem engedünk meg, és az Igét fogjuk erre használni.

Azért jöttünk egybe, hogy a hitünket az Úr elé emeljük. Ez egy kiváló lehetőség, hogy ezt együtt megtegyük, és az Ige megmosson bennünket. Miközben ezt tesszük, az *Ige fürdőjét* vesszük. Elmondjuk a *balesetek ellen* szóló imádságot. Az imakörön is mindig elimádkozzuk. Nagyon jó, amikor együtt hangzik az ima a szánkról. Az egy csodálatos jelenlétét hozza az Úrnak, és úgy mond beimádkozzuk a levegőt.

Saját életünkkel kezdjük mindig, azután a szeretteink életére osztjuk ki, aztán a közösség, ahol élünk, a város dolgai, és azt követően pedig az egész országra kiterjesztjük. Meg tudjuk ezt tenni a hitünkkel? Képesek vagyunk rá?

Mondja az Ige, ha hisszük, és megvalljuk azt, akkor meglesz nekünk. Akarod ma használni a hitedet erre? Szeretném, ha bátrabban mondanád, hogy igen. Amit adott az Úr, azért adta, hogy használjuk. A Jézus nevében. (A Védelem a balesetek ellen – című imát mondta el a gyülekezet).

Rövid kis imádság, de nagyon hathatós, mert a 91-es zsoltár is tömören benne van. Ahogy azt Jim Sanders is tanította nektek, a bibliaiskolában naponta kötelező volt elimádkozni a 91-es zsoltárt. Egy olyan zsoltár, amiről a zsidók maguk is hiszik és tanítják a rabbik, hogyha valaki – ez az ő hitük szerint való persze – azt naponta hétszer elmondja, az szent oltalom alá kerül. Ez az ő tanításuk szerint való.

Mi hisszük, hogy ha az *Igét hittel* a szánkra vesszük, az *ajkunkra vesszük*, az azonnal *megtermi* a gyümölcsét. De látjátok, ők is élnek Isten Igéjével. Ők is megtapasztalták ennek a zsoltárnak a szent *természetfeletti oltalmát*. Éljetek az Igével, és akkor nem érhet benneteket semmilyen bántódás, baj. Akármilyen tervei vannak az ördögnek, Isten Igéje megsemmisíti azt. Elsőpri az életünkről.

Énekeljünk még egy dalt az Úrnak. Azt szeretném, ha a szívetek teljességével énekelnétek. Olyan dicséretdalt énekelünk az Úrnak, hogy az is felébred, aki eddig azt hitte, hogy otthon van az ágyban. A gyülekezetben vagyunk, és a szívünk teljességével jöttünk az Úr elé. Dicsőség legyen Istennek!

Egy nagy-nagy tapssal megköszönjük Istennek, hogy a gyógyító kenetek is jelentkeztek. Később lesznek gyógyító sorok. A szemben észlelhető erős gyógyító kenet, a bicepsz izmát valaki megerőltette, arra lesz gyógyító olaja Istennek, a térdízületre, a csípőben nagyon erős kenet volt már ezt megelőzően is, és még ezen felül, amit a Szent Szellem ezután hoz, azt majd csak később tudom mondani.

Lehet, hogy már ti is észleltetek a Szent Szellemtől különböző jelzéseket. Többen észlelitek már ezeket az ajándékokat. A Szent Szellem bőséggel van ma jelen gyógyító angyalokkal. Hiszünk benne. Hiszünk a szent sebekben. Köszönöm szépen. *Nyissuk* meg a *szívünket* Isten Igéjére, mert az Úr jóságos, és az Ő *Igéből táplálkozni* egy külön kegyelem.

Nektek megadatott, hogy megérthettétek, hogy az Ige él, és az Ige *életet hoz* a számotokra és *világosságot*. Ezért vagytok ma itt tulajdonképpen. Szoktam gondolkodni magamban, hogy mi az, ami minket így *egybeköt*, hogy minden vasárnap egybejövünk.

Ez pedig az Igének a szeretete, hogy mi *éhezzük* az Igét és *szomjúhozuk* az igazságot. Akik éheznek és szomjúhozják ezt az igazságot, azok *megelégtetnek*. Ez van megírva. Ez hoz

el benneteket, mert *éhség* van bennetek. Ezt az éhséget szeretné ma Isten Szent Szelleme, bennetek megelégtetni. Ezt meg is fogja tenni.

Készen állok rá én, készen áll rá a Szent Szellem, készen áll rá a szívetek. Ezt az éhséget kérjük a *fiakra* is, mert a következő generációnak meg kell újulnia Isten Igéjében. Hívjuk őket és szólítjuk őket rendszeresen. *Ébredjen fel* a szívükön Krisztus, és ébredjen fel a szívükben ez az éhség. A fiataloknak, a tizenéveseknek, a huszonéveseknek be kell jönni Krisztus Testébe. Elrendeljük ezt most. Jöjjenek, és legyenek éhesek!

Gyakran teszik fel az emberek a kérdést nekünk, hogy miért nem tanítunk többet az Ószövetségből. Ez egy tipikus kérdés, és most alkalmam van arra, hogy megválaszoljam nektek, hogy milyen *alapelv* szerint tesz az embernek jót az, ha tanulmányozza az *Ószövetséget*. Ugyanis az Ószövetséget is lehet olvasni, és lehet belőle világosságot meríteni akkor, hogyha tudjuk azt, hogy milyen *célzattal* lett nekünk megírva az Ószövetség.

A Zsidó levél azt írja, hogy a mi *tanulságunkra* írtak meg azok. Vagyis, ha egy újszövetségi hívő szeretné tanulmányozni az Ószövetséget, akkor tudnia kell azt, hogy mi kell, hogy vezéreljen minket, miközben olvassuk. Az Ószövetség egy olyan könyv számunkra, amit csak úgy szabad olvasnunk, ha tudjuk, hogy a lapok között *Jézus el van rejtve*, és rátalálunk.

Csak olyan lelkülettel szabad olvasni, hogy nem átkokat olvasunk ki onnan, és nem azt, hogy Isten megint megbüntetett ott valakit, mert ilyen történetek is vannak. Hanem olyan szemüveggel olvassuk az Ószövetséget, hogy az *elrejtett Jézust* szeretnénk felfedezni benne. Mert ez az Ószövetség számunkra. Jézus Krisztus van benne elrejtve.

Mert az ószövetségi hívők számára nem volt látható a Gyülekezet korszaka. Ezt többször elhangzik a pulpitusról. Tehát Jézus ott el van rejtve. Ha a *Szent Szellem által olvassuk*, akkor az Úr szellemben bizony *felfedi* nekünk Isten tulajdonságait, Isten hozzáállását az Ő népéhez, Isten kívánságait, Isten szerelmét.

Az Ószövetségnek volt egy nagy hibája. Azt írja a Zsidó levél, hogy mivel ők nem maradtak meg abban, ezért én [Isten] sem tekinthettem őket. Isten, amit ott ígért, nem tudta megcselekedni, és nem tudta őket úgy megáldani, ahogy akarta, mert ők, az ószövetség népe *nem maradtak meg* azokban, amiket Isten adott nekik. Vagyis *tökéletlen szövetség* volt ilyen szempontból. Isten kötötte az Ő népével és a népe nem tudott engedelmeskedni a törvénynek.

De attól még, amikor olvassuk az ószövetségi történeteket, és ilyen célzattal olvassuk, hogy szeretnénk az *Eljövendőre* rátalálni benne, akkor minden alkalommal *áldást* nyerünk. Áldást fog hozni a számunkra, mert előképe volt az Ószövetség minden egyes mozzanata és Isten cselekedete Jézus áldozatának. Az ószövetségi áldozatok elővetületei voltak Jézus áldozatának.

Ha megtaláljuk így Jézust az Ószövetségben, akkor ünnepelni tudjuk Őt. Az *örök királyt* fogjuk ünnepelni benne. Ahogy rátalálunk Jézusra az Ószövetségben, akkor még *nagyobb szerelemre* gyúl a szívünk Őiránta. Ilyen indítékkal szabad olvasni az Ószövetséget. Ma ezt fogjuk tenni. Ugyanis Isten már az Ószövetségben is mindig Jézusra mutatott, az Eljövendőre, hogy jön majd Ő, az Eljövendő.

Minden áldozat, a szövetségnek minden eleme valahol megtalálható benne úgy, ahogy az Úr *Jézusra mutat*. Nekünk ezt fel kell fedezni, ha az Ószövetséget olvassuk, másként nem érdemes. Hiszen nekünk az Újszövetségben adatott a Jézus Krisztus *felfedve*.

Az Újszövetségről mondhatnánk, hogy az nem más, mint maga az Úr Jézus Krisztus, aki addig elrejtett volt. A szem elől elrejtett volt, de Isten felfedte, Isten kijelentette. Lehullott a lepel a szemekről és mindenki nyíltan megláthatja a Megváltót, az Úr Jézus Krisztust, ezt az isteni, hatalmas megváltást.

A *kereszthalál* és a *feltámadás* mindent megváltoztatott az ember életében. Az egész emberiség sorsának *alapköve* volt a változást tekintve az Ő kereszthalála. Az Ószövetség és az Újszövetség között egy óriási vízválasztó van.

Az Ószövetség olvasása tehát csak Isten kegyelméből engedett meg egy újszövetségi hívőnek úgy, ha megtalálja benne Jézust, és az Abba Atya szívével még nagyobb szerelembe tud esni. Így fogunk ma egy történetet olvasni az Ószövetségből. Azoknak is teljesüljön a kívánsága, akik keresik az ószövetségi tanításokat.

Az Ószövetségben, amikor a zsidó nép kiszabadult az egyiptomi fogságból, át kellett menni azokon a népeken, akik az útjukban álltak, hogy bemehessenek az ígéret földjére. Az egyik ilyen nagyobb terület a Moáb földje volt. Ott a moábiták laktak, a királyukat pedig Báláknak hívták.

Ennek a királynak a fülébe jutott, hogy ez egy nagyon veszedelmes nép. Isten meggyelődött, hogy megnyitotta nekik a tengert, és száraz lábbal mehettek át rajta. Az ellenség pedig elveszett, a vízbe fulladt. Úgy dobta ki a tenger a holttesteket, a fegyvereket, és ami volt, mindent. Egyszerűen egy élő ember nem maradt az ellenségből.

Azután át kellett menniük különböző népeken, és ezeket a népeket mind egytől-egyig elpusztították. Vagyis egy rettentés szállt az ott élő népekre. Isten rettentése. Isten félelme szállt rájuk. Ebben a rettegésben Moáb királya, Bálák, egy gonosz tervet szőtt magában.

Azt mondta magában, hogy fogadok egy prófétát az én gazdagságomból. Pénzért arra fogom rávenni, hogyátkozza el Izrael népét. *Gonosz tervet* szőtt Izrael ellen. Ezt a tervét próbálta végrehajtani. Ebbe a történetbe szeretnék ma belenézni, hogy mi kerekedik ki ebből, amikor az ellenség gonosz dolgot szó ellened.

Isten hogyan fordítja azt a javadra, és hogyan hozza elő azokból az áldásokat. Nagyon tanulságos történet, amiben benne vannak Isten áldásai, hogy miként szándékozta megáldani a népét, és miként cselekedte azt meg.

Lapozzunk most a 4Mózes 21. fejezet végéhez, ahol olvassuk, hogy Óg legyőzése éppen az előző nagy győzelem, mielőtt odaértek Moáb földjére. Látjuk, hogy hogyan semmisítették meg ott az ellenséget, hogy miért volt ez a rettegés a szívükön. Azt írja az Ige ott:

4MÓZES 21,35.

35. Megverték azért őt és az ő fiait és egész népét annyira, hogy egy sem marada belőle; és elfoglalák az ő földjét.

Itt elsöprő győzelemmel pusztították el az ellenséget, ahogy meg is hagyta nekik Isten, hogy egyet se hagyjatok belőle. Mert idegen isteneket imádnak, és idegen *bálványok* után szaladgálnak. Nem vegyülhetnek el az én szent népemmel. Ez a fajta hatalmas isteni cselekedet eljutott Bálák fülébe, és így kezdi el a 22. fejezet fűzni a történetet.

4MÓZES 22,1–3. 5–6.

1. És tovább menének Izrael fiai, és tábort ütének Moáb mezőségén, a Jordánon túl, Jériko ellenében.

Tehát most képbe kerültünk, hogy ez hol zajlott.

4MÓZES 22,2–3. 5–6.

2. És mikor látta Bálák, a Cippór fia mindazokat, amelyeket cselekedett Izrael, az emoreussal:

Teljesen megsemmisítette az ellenséget.

3. Igen megrémüle Moáb a néptől, mivelhogy sok volt az, és búsula Moáb Izrael fiai miatt.

Mert egy rettentés szállt rá. Tudjátok, hogy ez nagyon kell ma is, hogy az ellenségen rajta legyen *Isten rettentése*. Elfelejtí a szándékát is, ha a rettentés rajta van. Rettentés szállt rájuk. Megrémült Moáb a néptől.

5. Küldé azért követeket Bálámhoz, a Beór fiához Pétorba, amely a folyóvíz mellett volt, az ő népe fiainak földjére, hogy hívják őt, mondván: Ímé, nép jött ki Egyiptomból, és ímé, ellepte a földnek színét, és megtelepszik ellenemben.

6. Most azért kérlek jöjj el, átkozd meg érettem e népet, mert erősebb nálamnál; talán erőt vehetek rajta, megverjük őt, és kiűzhetem őt e földből; mert jól tudom, hogy akit megáldasz, meg lesz áldva, és akit megátkozol, átkozott lesz.

Az a pogány király annyit azért ismert Isten dolgaiból, hogy van ott Istennek egy *prófétája*, aki nyílt szemmel látja Istennek a jelenéseit, és hallja Istennek a szavát, és amiket ő szól, azok meglesznek.

Azt gondolta magában, hogy felbérelí ezt a prófétát. Majd pénzért ráveszi arra, hogy Isten népe, Izrael népe ellen prófétáljon, jövendöljön. Gonosz szándék ez? Az ellenség ugyanígy készít gonosz terveket a mai napon is az életünkben.

Nézzük a történetet, mi lett belőle. Amikor Bálám meghallja ezt a meghívást, hogy pénzt ajánlanak föl neki és prófétálhat kedve szerint, hogy meggazdagodhasson, az első alkalommal teljesen elutasítja. Nem fog menni. Azután Isten szavát is meghallja, és Isten így mondja neki, hogy ne menj el övelük, és ne átkozd azt a népet, mert áldott az.

4MÓZES 22,12.

12. És monda Isten Bálámnak: Ne menj el övelük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.

De nem nyugszik Bálák és újabb követeket küld. Magasabb rendű követeket küld. Több pénzt kínált fel neki, hogy hátha ezért a több pénzért eljön. Akár az egész háza aranyát odaadja, csak mondjon valamit ez a próféta az ő javára. Magasabb rendű követeket küld, és újra hívogatja, és unszolgatja a prófétát, hogy átkozd meg nekem ezt a népet. Mi vezérli a cselekedetét? A félelem.

Végül Bálám azt válaszolja Bálák kérésére, hogy rendben, hadd kérdezzem meg újra az Urat. Az Úr a végén megengedi neki, hogy elmenjen. De szigorúan felhívja a figyelmét, hogy csak akkor mehatsz el, ha azt fogod szólni, amit én adok a szádba. Így aztán útra kelnek, és a találkozás megtörténik. Találkozik Bálám, a próféta Bálákkal. Az első kísérlet kezdetét veszi, bemutatják az áldozataikat, és várva várja a király, hogy a próféta majd most átkot szór Izraelre.

4MÓZES 22,7–20.

7. Elmenének azért Moábnak vénei és Midiánnak vénei, és a jövendőmondásnak jutalma kezeikben volt, és jutának Bálámhoz, és megmondták néki Bálák üzenetét.

8. Ő pedig monda nékik: Háljatok itt ez éjjel, és feleletet adok néktek, amiképpen szól nékem az Úr. És Moábnak fejedelmei ott maradának Bálámnál.

9. Eljőve pedig az Isten Bálámhoz, és monda: Kicsodák ezek a férfiak nálad?

Tudjátok, amikor a *mindenható* Isten elkezd *kérdezgetni* tőlünk, akkor bajban vagyunk. Mert Ő a *mindentudás* Istene. Ugye? Amikor Ő kérdéssel jön hozzánk, akkor ott van valami, tudakozni szeretne Isten, hogy mit miért teszünk? Az *indítékainkat* akarja kitudakolni. Pontosan tudta, kicsodák ezek az emberek, mégis megkérdezte.

10. És monda Bálám az Istennek: Bálák, Cippór fia, Moáb királya küldött hozzám, ezt mondván:

11. Ímé e nép, amely kijött Egyiptomból, ellepte a földnek színét; most azért jöjj el, átkozd meg azt érettem, talán megharcolhatok vele, és kiűzhetem őt.

12. És monda Isten Bálámnak: Ne menj el ővelük, ne átkozd meg azt a népet, mert áldott az.

13. Felkele azért Bálám reggel, és monda a Bálák fejedelmeinek: Menjetek el a ti földetekre; mert nem akarja az Úr megengedni nékem, hogy elmenjek veletek.

Tiszta beszéd. *Engedelmes* volt.

14. És felkelének Moáb fejedelmei, és jutának Bálákhoz, és mondának: Nem akart Bálám eljönni velünk.

15. Elkülde azért ismét Bálák több fejedelmet, amazoknál előkelőbbeket.

Újabb próbálkozása az ellenségnek.

16. És eljutának Bálámhoz, és mondának néki: Ezt mondja Bálák, Cippórnak fia: Kérlek, ne vonakodjál eljönni hozzám!

17. Mert igen-igen megtisztellek téged, és akármit mondasz nékem, megcselekszem. Jöjj el azért kérlek, és átkozd meg értem e népet!

Látjátok, amikor az ördög hívogat és *édesget* minket? Először ellenállunk neki, és utána jön újra és még *jobb ajánlatokat* tesz, hogy akkor majd még ezt is, meg azt is hozzáadom a házadhoz, csak tedd meg, amit akarok.

18. Bálám pedig felele és monda a Bálák szolgálóinak: Ha Bálák az ő házát arannyal és ezüsttel tele adná is nékem, nem hághatom át az Úrnak, az én Istenemnek szavát, hogy valamit műveljek; kicsinyt vagy nagyot.

Teljesen tisztán válaszolt megint. Ha ezt mi is megtanulnánk, előbbre lenne az életünk. *Csak azt szóljuk, amit az Úr ad a szánkba!*

19. Most mindazonáltal maradjatok itt kérlek ti is ez éjjel, hadd tudjam meg, mit szól ismét az Úr nékem?

Vagyis azért forgatta a lehetőségét. Tudakolta, hátha Isten mégis csak hajlik az ellenség oldalára. Isten soha nem fogja ezt tenni. Soha. Soha. Amit Ő szólt, az megáll örökre. A történet itt hosszú, végigolvashatjátok itt a 22. fejezetben. Végül azután Isten megengedi neki, hogy elmenjen a követekkel, de szigorúan a lelkére köti, hogy csak azt szólhatod, amit az én számból hallasz.

4MÓZES 22,20.

20. És eljőve Isten Bálámhoz éjjel, és monda néki: Ha azért jöttek e férfiak, hogy elhívjanak téged: kelj fel, menj el velük; de mindazáltal azt cselekedjed, amit mondok majd néked.

Így kerülünk a 23. fejezetbe. Az első prófétai látomás szavait halljuk, amit Bálám Istentől vesz. Mivel nyíltszívű prófétája volt Istennek.

4MÓZES 23,7–14.

7. És elkezde az ő példázó beszédét, és monda: Szíriából hozatott engem Bálák, Moábnak királya kelet hegyeiről, mondván: Jöjj, átkozd meg nékem Jákóbot, és jöjj, szidalmazd meg Izraelt.

Íme a válasz:

8. Mit átkozzam azt, akit Isten nem átkoz, és mit szidalmazzam azt, akit az Úr nem szidalmaz?

Nem volt képes kimondani azokat az átkokat, amit a gonosz király szeretett volna hallani a próféta szájából.

9. Mert sziklák tetejéről nézem őt, és halmokról tekintem őt; ímé oly nép, amely maga fog lakni, és nem számláltatik a nemzetek közé.

10. Ki számlálhatja meg a Jákób porát, és Izrael negyedrészének számát? Haljak meg az igazak halálával, és legyen az én utolsó napom, mint az övé!

Óriási *betekintést* kap a próféta. Mondom nektek, hogy még az *igazak halálát* is megmutatta nekik Isten, ami tulajdonképpen a megigazultságunknak egy osztályrésze, hogy a mi halálunkban nincs ott a haláltól való félelem és az agonizáció. Mi egyszerűen kilépünk majd a testünkől.

A következő pillanatban azt vesszük észre, hogy kiköltöztünk, és a haláltól való félelem sincs bennünk, sem *a halál fájdmát nem kell meghalnunk*, mert Krisztus meghalta értünk. A próféta ilyen betekintést kapott. Az igazak halálát is látta, és azt kívánja magának, hogy az igazak halálával akarok meghalni. Legyen az utolsó napom, mint az övé.

11. És monda Bálák Bálámnak: Mit cselekeszel énvelem? Hogy megátkozzad ellenségeimet, azért hoztalak téged, és ímé igen megáldád őket.

12. Ez pedig felele és monda: Avagy nem arra kell-é vigyáznom, hogy azt szóljam, amit az Úr adott az én számba?

Ez a próféta válasza. Csak azt szólta, amit látott. És ha a keresztények ezt is megtanulnák, és bejelölnék ezt a Bibliában, hogy csak azt kell szólnom, *azt szabad szólnom*, amit az Úr ad az én számba. És azt mondja, hogy vigyáznom kell erre. Azt nyugodtan felírhatjuk a bejárati ajtónkra. Az ószövetségi próféta szava.

Nagyon kell vigyáznunk, csak azt [Igét] szóljuk, amikor a félelem meg akar rettenteni minket, amikor érezzük az ellenség szándékait, hogy mire készül. Nem szabad bemenni abba az utcába, hogy kimondjuk az ő terveit.

Csak *azt szabad szólnunk*, vigyáznunk kell arra, hogy azt szóljuk, amit az *Úr adott* a mi számba. Mi az, amit ad az Úr a keresztények szájába? *Az Írásokat*. Semmi mást. Igenis tanulhatunk valamit a prófétától. Bálámban egy akkora bölcsesség volt, tudta, hogy semmi mást nem szólhat, csak amit az Úr ad a szájába.

Ezzel megvan az első áldásunk. Izrael első áldása. Az ellenség szándéka az volt, hogy megátkozza Izraelt. A próféta megáldotta őket. Nézzük a második kört. Bálák újra felindul.

4MÓZES 23,13–14.

13. Monda azután néki Bálák: Kérlek, jöjj velem más helyre, honnét meglássad őt, de csak valamely részét látod annak, és őt mindenestől nem látod, és átkozd meg őt onnét nékem.

Ez a 13-as vers megér egy kis figyelmet. Azt mondja ugyanis itt a gonosz király, hogy menjünk el erről a helyről, itt már elhangzottak az áldások. Menjünk el egy másik helyre. Oda, ahonnan nem látod az egész Izraelt, csak egy részét látod. Onnan biztos sikerül már kimondanod az átkot. Ennek pedig az áll a háttérben, hogy az *első áldást*, amikor kimondta a próféta, akkor az Izrael *egész táborát* látta.

Izraelben az volt a parancsolat, amikor vonultak, hogy a törzseket a szent sátor köré kellett felsorakoztatni. Észak, dél, kelet és nyugat felé három-három törzsnek kellett letelepedni úgy, hogy pont egy *kereszt alakzatot* mutattak, amikor rátekintett az ember a sátraikra.

Ennek a rendjét is lehet olvasni, hogy hogyan voltak. Északra volt például Dán, Áser és Naftali törzse. Isten így rendelte, hogy a szent sáortól északra legyen három törzs. Legyen keletre megint három törzs. Ezek voltak Júda, Izsakár és Zebulon törzsei.

Isten pontos rendbe rendelte el őket. Délre kellett elhelyezkednie Ruben, Simeon, és Gád törzseinek. Nyugatra pedig volt Efraim, Manasse és Benjamin törzse. Vagyis a lényeg, ha utána akarsz olvasni, akkor a 4Mózes 2-ben van ez pontosan leírva.

A sátrak úgy voltak leverve a *szent sátor köré*, hogy ha valaki rátekintett... Magas hegyre mentek fel, mikor az áldozatot bemutatták. Mit láttak? Milyen alakzatot láttak? A keresztet látták. A *kereszt alakzatot* látták. Azt mondja itt a gonosz király, hogy menjünk el innen messzebbre, hogy ne lássad őket teljesen, csak egy részét lássad.

Nagyon-nagyon jellemző az ördög félrevezető taktikájára, a *figyelemelterelésére*, mikor azt mondja, hogy *ne tekints a keresztre*. Menjünk innen egy kicsit másfelé! Elterel téged. Hogy menjünk olyan helyre, ahol nem látod teljesen a keresztet. Onnan próbálkozik veled, és ott próbálja veled kimondatni azokat a dolgokat, amiket ő akar, az ő befolyása alatt. Így akar téged *elnyelni*. Nagyobb eséllyel tud elnyelni, ha *nem a keresztre figyelsz*.

Ilyen helyre vitte el a prófétát. Még egyszer olvasom nektek, hogy: menjünk el egy olyan helyre, gyere el velem egy olyan helyre, ahonnan meglássad őt, de csak valamely részét lássad. De teljesen ne lássad őt. Őt mindenestől ne lássad.

Nagyon gonosz az ördög. Itt a szándéka benne: ne lásd a keresztet. Mert ha nem tekintesz a keresztre, akkor elnyelhető vagy. Ott átkozd meg őt nekem. Akkor jönnek az átkok, ha nem tekintesz a keresztre.

14. És vitte őt az őrállók helyére, a Pizga tetejére, és építé hét oltárt, és áldozék egy-egy tulkot és egy-egy kost mindegyik oltáron.

Itt akarta kicsikarni a prófétából, hogy átkozza meg végre Izraelt. Nézzük meg, hogy mi lett ebből a második szándékából. 16-os versben egy újabb hatalmas áldást szól Izraelre a próféta. Valami csodálatos.

4MÓZES 23,16–23.

16. Elébe méne azért az Úr Bálámnak, és Igét ada az ő szájába, és monda: Térj vissza Bálákhoz, és így szólj.

17. Méne azért óhozzá, és ímé ő áll vala az ő égőáldozata mellett, és Moáb fejedelmei is övele. És monda néki Bálák: Mit szóla az Úr?

18. Akkor elkezdé az ő példázó beszédét, és monda: Kelj fel Bálák, és halljad; figyelj reám Cippórnak fia!

19. Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék. Mond-é Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ígér-é valamit, hogy azt ne teljesítené?

Ezen megint érdemes a keresztényeknek elgondolkodni. Ez egy olyan igazság Istenről, ami az Ószövetségben van megírva, hogy minden percben jót tesz a szívünknek. Amikor az ígéret beteljesülését még nem látjuk, nyugodtan *felolvashatjuk* magunknak, hogy vajon hazug az Isten?

Ha nekem megígérte, és ezt meg ne cselekedné? Mert nem látom még a valóságban, mert az ördög piszkál, és mindig nem látod, és még mindig nem látod azt. Biztos csak hazudott neked az Isten. Hányan voltunk már ilyen kísértésben?

Mond-é Ő valamit, hogy meg ne tenné? Ugye nem tesz ilyent az Isten? Ígér-e Ő valamit, hogy azt ne teljesítené? Isten nem ilyen. Nagy tanulságot kapunk. Istenről kapunk egy csodálatos kijelentést, hogy Isten nem ilyen.

4MÓZES 23,20–23.

20. Ímé parancsolatot vettem, hogy áldjak; ha Ő áld, én azt meg nem fordíthatom.

Izraelre olyan *áldásokat* parancsolt Isten, hogy a próféta nem volt képes azokat elfordítani Izraelről. Nem lehetséges olyan áldást elképzelni, amit Isten kimond, és az *ellenség meg tudná fordítani*. Nem létezik olyan.

21. Nem vett észre Jákóbban hamisságot, és nem látott gonoszszágot Izraelben. Az Úr, az Ő Istene van övele; és királynak szóló rivalgás hangzik őbenne.

Micsoda látást kapott a próféta! Képzeljétek el, azt írja... Nagyon figyelmesen szeretném, ha olvasnátok velem, hogy *nem vett észre Jákóbban hamisságot*. Nem azt írja, hogy Jákób nem követett el hamisságot, ugye? Ezt olvasod? Abszolút nem.

Jákób elkövetett hamisságokat. Ellopta az elsőszülött testvérétől, Ézsautól az elsőszülött áldásait. Apjának hazudott, rászedte őt gonosz csellel. Kilopta az áldásokat. Ő a tolvaj volt, és hazudott. Ha visszaolvasod a történetet, hogy hogyan ment ez, végül is Jákób lett az áldott, az elsőszülött áldását mondta rá ki az apja.

Mert az apja már rosszul látott, és egy trükkel becsapták. Azt hitte, Ézsaut áldja meg. Miután kimondta az *elsőszülöttségi áldásokat*, az apja azt már nem tudta visszafordítani. Már nem tudott mit tenni. Hazajött Ézsau, és csak sírni tudott. Azokat az áldásokat már nem tudta odaadni neki az apja. Ilyen *nagy ereje* van a kimondott szavaknak.

Ezt tudta a gonosz király, ezért akarta a prófétát rávenni, hogy mondjon szitkot, mondjon átkot Izraelre. Ezek megfordíthatatlanok, ha egyszer valamit kimondunk a szellem ereje alatt. Azok az *áldások* vissza nem fordíthatók.

Amikor írja a Szentírás, hogy nem vett észre Jákóbban hamisságot, akkor meg kell tudnod, hogy miért? Azért, mert Isten úgy döntött, hogy nem arra tekint. Mert bizony Jákób elkövette a hamisságokat.

És így folytatja, hogy: nem látok gonoszságot Izraelben. Vajon azért, mert Isten vak lenne? Ki gondolja, hogy Isten vakságban szenved? Isten *mindent lát*. Mégis azt írja, hogy nem látott gonoszságot Izraelben. Nem látott. Mintha nem lenne. Hogyan lehetséges ez? Úgy lehetséges, hogy Isten valami *másra tekintett*.

Te is el tudod dönteni, hogy mire tekintesz. Erre vetem a szememet, vagy arra vetem a szememet. Eldönthetjük? Isten is meghozta a döntést. Mire tekintett helyette? A szent sátor *véráldozataira*, ami ott volt a tábor közepén. Isten arra tekintett. Ezeket az áldozatokat nap mint nap bemutatták, a véráldozatokra tekintett, és így nem látta Jákóban a gonoszságot, és egyszerűen *nem látta* Izraelben a vétket, mert a *vérré tekintett*.

Az Úr, az ő Istene van övele, és a királynak szóló rivalgás hangzik benne. Szoktál-e az Úrnak így *ujjongani* örömdben? A királynak szóló rivalgásnak minden nap el kellene hangoznia a mi sátrainkból is az Úr felé. Neki jár ez az örömrivalgás, mert Ő megcselekedte.

Isten nem látja bennünk a gonoszságot, Isten nem látja bennünk a hamisságot. Ugyanis az Újszövetséget egy „mennnyivel inkább” való szövetségnek szoktam nevezni. Van az Ószövetség, ahol már ez igaz, hogy Jákóbban nem lát gonoszságot. Olvasd el magad.

Nem vett észre Jákóbban hamisságot, mert így döntött. Nem látott gonoszságot Izraelben. Izrael népe naponta elkövette a bűnöket. Hogyhogy Isten nem vette észre, és nem látta azt? Mert Ő így rendelte. Ha már ez akkor igaz volt, akkor a „mennnyivel inkább” való szövetségben... Figyelj, van egy „mennnyivel inkább” való szövetség.

Egy „mennnyivel inkább kiváló” szövetségben mennnyivel inkább *megtisztítja* a szent vér azokat. Mennnyivel inkább jobb! Akkor ebben az *Újszövetségben*, hogy ne lenne igaz, hogy Isten *nem látja* bennünk a gonoszságot, és nem tekinti a vétket. Itt le van írva.

Mert akkor *felmentheted* magadat. Isten nem tekinti ezeket, mert a szent vérré tekint. A szent *véráldozatra* tekint. Arra tekint, hogy a szent vér *megtisztított*, és arra tekint, hogy küldött egy *áldozati Bárányt*, az Úr Jézus Krisztust. Elküldte áldozatul.

Ugyanis az történt, hogy az Úr Jézus, mint *bűnhordozó* jött a földre. Azokat a bűnöket hordozta, amiket mi *elkövetünk* a mai napig. Mai napig követnek el az emberek bűnöket, de ezeket mind ráhelyezte az egyszülött Fiára, az Úr Jézus Krisztusra.

Utána ezeket a bűnöket, a bűnnek a teljességét úgy helyezte rá a Fiára, mintha Ő cselekedte volna ezeket, de Ő bünt soha nem cselekedett. *Bűnhődnie* kellett ezekért. Ugyanúgy, ahogy te bűnhődtél volna a saját bűneidért, ha ő nem teszi meg.

Azt a bűnhődést neki kellett elsz szenvednie. Isten a *teljes haragját* ráárasztotta az egyszülött Fiúra, a bűnhordozó Bárányra, amit a bűn irányában érzett Isten. A teljes haragját kiárasztotta a Fiára, és megbüntette érte. A teljes büntetést elsz szenvedte.

Utána Jézus meghalt, és mivel a te bűneidért halt meg, ezért Isten *úgy tekintette*, hogy te meghaltál *Őbenne*. Vagyis mi így *meghaltunk a bűnöknek*. Lement a pokolba arra a helyre, ahova nekünk kellett volna menni, és így ez a *megváltás teljes* lett.

Mert oda valakinek el kellett jutni, arra a helyre, ami a bűn büntetéseként minket illetett volna. Jézus azt a helyet elfoglalta, ott *megfizette* ezeknek a bűnöknek az árát. Aztán jött a dicsőséges harmadik nap, amikor Isten kihozta Őt a halálból. Isten kihozta Őt a halálból, és mi is ott voltunk *Őbenne*. Övele együtt minket is feltámasztott a halálból.

Így jött a mi dicsőséges új életünk, az Ő feltámasztásával. Istennek a haragja, ami a bünt illeti, rá lett terhelve az áldozati Bárányra, a bűnbakra, az Úr Jézusra. Ímé az Istennek ama

báránya, aki elveszi a világ bűneit. Ha elvette, akkor miért keressük azokat? Isten nem látta, mert úgy döntött, hogy nem arra tekint.

Jézus Krisztusban kiárasztotta a haragját a bűnre, és *megítélte* a bűnt, a bűn testének ábrázatában, a Jézus Krisztus testében. Ezért te szabad vagy! S amikor ezt az ember megtudja a szívében, akkor jön el a *szabadság*, amit Jézus mond, hogy: az én Igém szabaddá tesz. Ekkor jön az a szabadság, hogy nem tud téged kárhozat alatt tartani.

Nem tud kárhozat alatt tartani! Ezért van nekünk miért *hálát* adni, mert szabadok vagyunk. Ezt a hatalmas megváltásban Isten eltörölte, és nem a bűnre tekint, hanem a *megigazultságunkat* tekinti. Egy tökéletes népet készített így magának. Ugye, írja az Ige? Egy *tökéletes népet* készített magának, a bűn nem állhat útjában.

Most visszatérünk az áldásokra. Ez egy kis kitérő volt. A királynak szóló rivalgás hangzik benne, vagyis a mi sátorainkban, az Úr sátoraiban, az Újszövetségben *örömrivalgásoknak* kellene hangoznia.

Állandó jelleggel hálaadásoknak, örömujjongásoknak. Hálaadásoknak, imádatoknak. *Megköszönni* Istennek minden percben ezt a hatalmas megváltást, amit elvégzett, mert szabad vagy. Az áldást fejezzük be, amit mondott itt a próféta, mert kicsit kitértem a 21-es versben.

4MÓZES 23,22–23.

22. Isten hozta ki őket Egyiptomból, az Ő ereje mint a vad bivalyé.

23. Mert nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izraelen. Idején adatik tudtára Jákóbnak és Izraelnek: mit művelt Isten!

Vagyis felejtsd el, hogy valaha valaki is elátkozott téged. Olyan nincs. Hallom néha, hogy mondjátok, hogy azért meg ezért történhetett, mert valaki átkot mondott rád. Nem fog Jákóbon a varázslás és a jövendőmondás.

Nem fog rajta az átok, mert Istennek az *áldásai*, amikor kimondta, azok *vissza-fordíthatatlanok!* Senki nem tud az ellen tenni, nem visszavonható, nem visszafordítható, *örökkévaló áldások*. Vagyis senki nem tudott téged megrontani.

Akármilyen gyűlölettel volt irántad, akármilyen helyzet volt, akármit mondott rólad, akárhog gondolod, hogy az rajtad nyomot hagyott, nem foghatott rajtad. Egy áment tudsz-e mondani erre? Szabad vagy. Ámen. Nem fog varázslás Jákóbon, sem jövendőmondás Izraelen. Ez így van. Idején adatik *tudtára* Jákóbnak és Izraelnek: mit művelt Isten. Mit cselekedett az Isten velük. Meg fogják tudni. Megint el van keseredve a gonosz király:

4MÓZES 23,25.

25. Akkor monda Bálák Bálámnak: Se ne átkozzad, se ne áldjad őt.

Most már elege volt, hogy csak az áldásokat hallja. Akkor azt mondja, ne mondj semmit inkább. Ne mondj inkább semmit, mert az áldásokat már eleget hallottam, azt akartam, hogy megátkozd őt. És itt áldod őt, egyik áldás a másik után.

Azt mondja, hogy se ne átkozd, se ne áldd őt. Egy kicsit visszatolatott. Igen ám, de még egy próbálkozás jön. Újra elveszi őt egy másik helyre, még távolabb, hogy *ne lássuk* a keresztet. Ne lássuk a tábort, és most átkozd meg nekem azt a népet.

Az a harmadik hely, ahol megáldja a próféta az Isten népét. Leghatalmasabb áldás most jön. Ahányszor próbálkozik az ördög, azt mindig a *javadra* fogja fordítani az Isten. Olyan áldást mond most a próféta, amiben a *bő vizek* is benne vannak.

Az új teremtés belsejéből való vízömlések le vannak írva, mert a próféta nyílt szemű látással láthatta ennek a csodálatos új teremtésnek az áldásait. Nézzük meg ezt a harmadik áldást. Ez után a király már többet nem próbálkozott. Ez volt az utolsó, amit hallani akart.

4MÓZES 24,1–9.

1. Mikor pedig látta Bálám, hogy tetszik az Úrnak, hogy megáldja Izraelt, nem indula, mint az előtt, varázslatok után, hanem fordítá az ő orcáját a puszta felé.

Ugyanis az előző áldásoknál mindig részt vett a király bálványáldozat bemutatásaiban, és utána ment el Istenhez érdeklődni. Most el se ment arra. Azt mondta, hogy az én szívemben úgy van, hogy tetszik ez az Istennek, hogy én *áldást mondok Izraelre*, és rögtön ment, és felemelte a szemét.

2. És mikor felemelte Bálám az ő szemeit, látá Izraelt, amint letelepedett az ő nemzetségei szerint; és Istennek Szelleme volt őrajta.

Isten megmutatta neki azt a helyet, és el is fogják foglalni. Nincs az a gonosz, aki ki tudná őket lopni ezekből az áldásokból. Most is van egy csomó népes tábora az ellenségnek, akinek egy célja van, hogy Izraelt elpusztítsa. Igen, de van fölötte egy szó, amit Izrael Istene szólt.

Nézzük meg: felemelte Bálám az ő szemeit, látá, Izraelt, amint letelepedett az ő nemzetségei szerint, és Istennek Szelleme volt őrajta. A próféta látta, hogy az Izrael népe *letelepedik*, és Isten Szelleme lebeg felette, *betakarja* őt, és oltalmazza őt.

Mint a teremtésnél is, Isten Szellemének van egy tulajdonsága, hogy ott van felettünk, és lebeg felettünk, s a föld és a vizek fölött is ott volt Isten Szelleme. Arra várt, hogy Isten szóljon, és amikor *Isten szólt*, akkor azt a *Szellem megcselekedte*.

Azt mondta Isten, hogy legyen világosság. A Szellem készenlétben állt. Ott áll, és várja, hogy Isten szava elhangozzék. Ha elhangzik, akkor megcselekszi azt. Így látta a próféta, hogy Isten Szelleme ott van a tábor felett őrajta.

3. Akkor elkezdé az ő példázó beszédét és monda: Bálámnak, Beór fiának szózata, a megnyílt szemű embernek szózata.

Megnyílt szemű próféta volt. Nyitott szemmel látott a jövőbe, az időtengely fölött látta Istennek a dolgait. Jön az áldás.

4. Annak szózata, aki hallja Istennek beszédét, aki látja a Mindenhatónak látását, leborulva, de nyitott szemmel:

5. Mily szépek a te sátoraid, óh Jákób! A te hajlékaid, óh Izrael!

Nincs aki, ezt megronthatja. De gyönyörűségesek Izraelnek a sátrai, a hajlékai. Az Istené. Isten Szelleme van fölötte, és látta a próféta.

6. Mint kiterjesztett völgyek, mint kertek a folyóvíz mellett, mint az Úr plántálta áloék, mint cédrusfák a vizek mellett!

Tudod-e, hogy a te újonnan plántált ültetésed az élő vizek *folyamaiba gyökeredzik*? Ezt látta a próféta. A folyóvizek melletti ültetéseket. A mi gyökereink az élő víznek folyamaiba vertek gyökeret.

Nincs, aki kitephetné. Nincs, aki eltéríthetne minket. Onnan kapunk táplálást, ha a világ szomjazik is, nekünk itt *élő táplálásunk* van onnan. A próféta betekintést kapott ebbe: a kertek a folyóvíz mellett.

4MÓZES 24,7–9.

7. Víz ömledez az ő vedreiből, vetését bő víz öntözi; királya nagyobb Agágnál, és felmagasztaltatik az ő királysága.

Vizet ad nekünk az Úr. Itt vannak a bő vizek, a vízfolyamok. Itt sorolja, ami a királyok feletti, annál is több a szépsége.

8. Isten hozta ki Egyiptomból, az Ő ereje mint a vad bivaly: megemészti a pogányokat, az Ő ellenségeit; csontjaikat megtöri, és nyilaival általveri.

9. Lehever, nyugszik mint hím oroszlán, és mint nőtény oroszlán; ki serkenti fel őt? Aki áld téged, áldott léssen, és ki átkoz téged, átkozott léssen.

Óriási kijelentéssel zárja a sort. Halld meg ezt te gonosz király! Ha te átkozni akarsz Izraelt, tudod, mi jön rád. Átkozott leszel. *Aki áldja Izraelt, az áldott lesz!* Tudod-e, hogyha csak ennyit megértene ma a világ, előbbre lennének? *Izraelt nem lehet elátkozni.* Isten megáldotta, és meg nem fordítható, vissza nem fordítható áldással. Az örökre szól.

Isten *választott* népe. Ugyanis onnan hozta ki a *Messiást*. Választott nép. Mi, mint a Krisztus Teste, a hívő sereg, és a szellemi Izrael... Ugye mi vagyunk a szellemi oldala, a szellemi Izrael, és Isten *minket is megáldott*, és azt is olvassuk, hogy hogyan? Az Ábrahám *minden áldásával* áldott meg, a Krisztus Jézusban. A *Szellem ígétét* nekünk adta, hogy azt elnyerhessük hit által.

Egy olyan áldás van rajtunk, ami el nem téríthető. El nem lopható, el nem fordítható, vissza nem vonható. Meg vagyunk áldva *minden szellemi* áldással a Krisztusban. Amint olvastuk, a prófétának sem ment az átok az Ószövetségben, akárhogy próbálkozott. Akármennyi pénzt kínált fel a király, nem ment.

Ma is így van az életünkben. Az *áldások*, amik az életünk felett vannak, *el nem fordíthatók* rólunk. Ezt szeretném, ha most egyetértésben lennél velem, és egy áment mondanál. Ámen. Ezek ilyen áldások.

Kérdés akkor: miért van az mégis, hogy hallani olyan eseteket, olyan életsorsokat keresztényektől, amikor közel érezheti magát az ember a szegény Jóhoz, aki olyan helyzetekbe került, annak ellenére, hogy...?

Azt mondja róla az Írás – a Jób első könyvében olvassuk, rögtön az első versben –, hogy Jób feddhetetlen volt, igaz volt, istenfélő volt, és Jób büngyülölő volt. De nem vállalt közösséget a bűnnel. Büngyülölő volt. Tudta, hogy az nem tetszik az Istennek, s azokat nem cselekedte. Feddhetetlen, igaz volt, Isten előtt tökéletes volt.

JÓB 1,1–3. 8.

1. Vala Úz földjén egy ember, akinek Jób vala a neve. Ez az ember feddhetetlen, igaz, istenfélő vala és büngyülölő.

2. Születék pedig néki hét fia és három leánya.

3. És volt az ő marhája: hétezer juh, háromezer teve és ötszáz igabarom és ötszáz szamár; cselédje is igen sok vala, és ez a férfiú nagyobb vala keletnek minden fiánál.

8. És monda az Őr a sátánnak: Észrevetted-é az én szolgálmat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülölő.

Képzeljétek el, olyan tökéletes volt Isten előtt. Azt mondta Isten, hogy ő az első. Olyan tökéletes életet élt, ő az első. Nincs hozzá hasonló a földön. Hogyan lehet akkor, hogy ilyen csapásokon megy keresztül?

Elveszti a családját, elveszti a vagyonát, elvesztette az egészségét, hamuban, porban ül, fekélyekkel. A felesége azt mondja neki, hogy most már nincs más hátra, csakátkozd meg Istent. Aztán öld meg magad. A „bölcst” feleség tanácsa volt, tudjátok? Aztán jöttek a barátok, a jó barátai, és egyik tanács a másik után hangzott el, hogy miért jutott ide.

Mindegyik mondott valami bölcsességet, bölcselkedtek a barátai. Próbálták rávezetni, hogy Jób, azért lett ez veled, mert te ezt tetted, azért lett, mert azt tetted. Nekünk is vannak ilyen barátaink?

Vannak ilyen keresztények, amikor a bajban jönnek, és próbálják megmagyarázni, hogy mi miért történt velünk. Nem sokszor találjuk el az igazságot ilyenkor. Ne tegyük ezt. Isten dolgait csak a szellemünk látja.

Megint az Ószövetségben vagyunk. Tény az, hogy Jób nem telt be ezekkel a válaszokkal, és azt mondta: figyeljétek, énnekem nem jók ezek a válaszok, mert nem érzem, hogy a szívem szerint igaz lenne ez. Én a Mindenhatóval akarok perlekedni. Személyesen szót akarok váltani a Mindenhatóval, hogy hogyan történhetek meg ezek. A Biblia támogat is minket ebben.

Ésaiás mondja, hogy: na, gyere, és perlekedj velem! Perelj velem, pereld meg az ügyedet! *Hozd elő az ügyedet*, megpereskedjünk együtt, és meglátjuk, kinek van igaza – mondja ezt az Ige. Ha mi megyünk a trón elé, akkor Istennek a Krisztusában való igazságunkkal megyünk.

De tény az, hogy Jób annyira akarta, hogy Istennel találkozzon, hogy Isten ezt megadta neki. Színről-színre beszélhet Istennel, kérdéseire választ kaphat. Nagyon nagy kegyelem az, amikor maga az Isten szól, és meghalljuk a kérdéseinkre a választ, amin tépelődünk, amin úgy gondoljuk, hogy nem így kellett volna, hogy legyen.

Igazságtalanság ér bennünket, úgy érezzük. Bántások érnek, és nem látjuk, hogy miért. Maga az Isten szól neki. Akkor Jób egy csodálatos igazságot mond. Ez egy nagy könyv. Vannak a barátok bölcselkedései, Jób siralmi. Lényeg az, hogy eljutottunk oda, hogy Jóbnak megadatott a kívánsága, láthatja Istent.

JÓB 42,5.

5. Az én fülemnek hallásával hallottam felőled, most pedig szemeimmel látlak téged.

Ide kell eljutnunk. Amíg a barátok mondják, meg a keresztények mondják, hogy Isten ilyen, meg Isten olyan, meg az Ige ezt mondja, meg az Ige azt mondja. Az ő tapasztalataikból próbálnak minket táplálni. Addig csak a *füleinknek* a hallásával halljuk. De ha nincs bennünk *teljes meggyőződés*, az nem ér semmit.

Amikor az ember eljut oda, hogy a saját *szemeivel* megláthatja az igazságot, akkor tudja ott belül, hogy ez így van. Senki meg nem tudja téveszteni. Amikor saját szemeivel látja, akkor van egy megértése arról, hogy ez így van. Azt a helyet keressük mindannyian, mert akkor már nem tapogatódzunk a sötétben többé. Ugyanez történt Jákóbbal is.

Jákób annyira akarta az áldásokat, hogy először a testvérétől lopta el. Amikor onnan megnyerte az elsőszülöttségi áldásokat, akkor Istenhez ment. Istennel egész éjszakán át ment a tusakodás, s azt mondta, addig nem engedlek el, amíg meg nem áldasz engem.

A végén Isten azt mondta, hogy megáldalak téged, de amit eddig tettél, azt nem tudom megáldani. Azért a te neved ne Jákób legyen, ezen túl legyen a *te neved Izrael*. Kezdjünk egy új életet, s azt az életet megáldotta. Ezért lett *Izrael áldott*, mert a Jákóbból lett Izrael. Amíg nem találkozott személyesen Istennel, az ő élete sem volt áldott, és nem volt teljes. Ez a személyes *találkozás* Istennel, ez hiányzik sokunk életéből.

Addig kell ott ülnünk, amíg Istennek a szavát meg nem halljuk. Amíg nem találkozunk Ővele, személyesen. Ott bent a Szentek Szentjében, hiszen ott lakik. Csak oda be kell fordulni, és nem azt nézegetni, figyelgetni, hogy ki mit mond Őróla. Te *magad halljál* Tőle. Az elkerülhetetlen, hogy megértéseink legyenek. Nagyon testvér Ige ez a Jóbbal:

MÁTÉ 13,19.

19. Ha valaki hallja az Igét a mennyeknek országáról és nem érti, eljön a gonosz és elkapja azt, ami annak szívébe vettetett. Ez az, amely az útfélre esett.

Mi történik az olyannal? Aki hallja, hallja, hallja. Hány éve ülünk itt sokan, és nem változott meg az életünk úgy, ahogy szeretnénk. Az első dolog, hogy *nem szabad földadni*, mert Istennél megvannak a megoldások. De miért történhet ez velünk? Azért, mert hallottuk, de *nem vettünk igaz megértést* róla.

Azt mondja Jézus, ha valaki *hallja* a mennyeknek országát, és *nem érti*... Nézzük, mi történik? Eljön a gonosz, és elkapja azt, ami annak szívébe vettetett. Ez az, amit az útfélre esett. Nem esett bele a szíved közepébe. A szélére esett. Az ördög gyorsan kikapta. *Megértést* kell tehát vennünk.

Egy másik buktató, ha nem vagyunk még ott az áldásokban: ha valaki *hallja* az Igét, *megérti* azt, de *nem cselekszi*. Ezt a Jakab levél mondja. Ha megértettük az Igét, akkor köteles részünk azt cselekednünk, a *hit cselekedetet*. Ez majd egy másik alkalom lesz. Most nem megyünk bele.

De itt lehetnek a kulcsok, ha nem látjuk az áldásokat, amiket Isten megígért, amik vissza nem fordítható áldások. Amiket Isten úgy adott, hogy Ő nem hazug. Vajon hazug-e az Isten, hogy nem cselekszi meg azokat? Ő megígérte, Ő megfizette az árat érte, és készen áll, hogy megcselekedje azt. Megcselekszi azt.

Istennel való személyes találkozás, az a bensőséges, meghitt, szent közösség, hogy tudod, hogy Ő szólt, és azon állsz, és megrendíthetetlen vagy. Az Ő örömeben vagy, és ez egy szellemi öröm. Kérdezik, hogy ugyan miért vannak ezek az örömujjongások? S ha nem is tudsz mondani semmit, hogy most éppen mi történt veled, te ebben élsz.

Neked ez az *osztályrészed*. A szellem öröme, az Istennek a királysága, a megigazultság, békesség és az öröm. Te ebben élsz. Ez a tiéd. Ez a fajta belső megértés kell, hogy eljőjön sokunk életébe. Ez a megértés.

Nézzük meg a tanítványokat a Lukács evangélium végén, ahogy a feltámadt Jézust nem értik a tanítványok. Egyszerűen nem értik, hogy ha most volt a kereszthalála, és ha most volt a temetése, akkor hogyan megjelent előttük, mi történt?

Jézus tanította nekik ezeket előtte, de mégis értetlenek, mert nincs bennük megértés a dolgokról. Így nézzük ezt a verset, a feltámadt Krisztus megjelenése a tanítványok előtt.

LUKÁCS 24,36–46.

36. És mikor ezeket beszéltek, megállt maga Jézus közöttük, és monda nékik: Békesség néktek!

Mert meg voltak rémülve.

37. Megrémülve pedig és félvén, azt hitték, hogy valami szellemet látnak.

Pedig Jézus pontosan megmondta nekik, hogy ezeknek meg kell történni, s hogy feltámad.

38. És monda nékik: Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?

Miért nem azt fogadtátok be, amit mondtam nektek? Miért okoskodtok a szívetekben? Miért nem azt hiszitek el, amit én mondtam nektek, hogy annak úgy kell lennie? Mik ezek az okoskodások a szívetekben? Ezek az okoskodások itt fönt [fejünkben] kezdődnek, amikor itt fönt kezdjük kiérvelgetni az Isten áldásait.

39. Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássátok; mert a szellemnek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nekem van!

Jézus egy olyan testben él, ami nem teljesen szellemi test. Nemcsak szellemből van. Van húsa és csontja, teste van, de szellemi test. *Megdicsőült test*, így mondanám inkább. Az itteni anyag felett felsőbbrendűsége van, mert képes átmenni vele a falakon, a zárt ajtón.

De mégis test, megdicsőült test. Az anyag feletti teljes hatalom. *Mennyei anyag*, ha így szabadna mondanom. Megdicsőült teste van. Azt mondja, tapogassatok meg engem, hogy itt vagyok. Lássátok, a szellemnek nincs húsa és csontja, de látjátok, hogy nekem van.

40. És ezeket mondván, megmutatta nékik kezeit és lábait.

Hogy higgyék el végre, hogy Ő az.

41. Mikor pedig még nem hittek az öröm miatt, és csodálkoztak, monda nékik: Van-é itt valami enivalótok?

Mert teljes mámorba merültek. Csodálkoztak, hogy ez hogy lehet? Most enni is fogok előttetek, hogy elhiggyétek, hogy én vagyok.

42. Ők pedig adtak néki egy darab sült halat, és valami lépesmézet,

43. Melyeket elvett, és előttük evett.

**44. És monda nékik: Ezek azok a beszédek, amelyeket szoltam néktek, mikor még veletek voltam, hogy szükség beteljesedni mindazoknak, amik megírat-
tak a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokból énekeltem.**

Jézus tanította őket. Ezeknek meg kell majd lenni. Ezek azok, amik meg vannak írva felőlem. Ahogy meg vannak írva, úgy kell lennie. De a tanítványok mégis értetlenkedtek, és akkor történik valami, ami kell a mi életünkben is. Jézus ekkor valamit cselekszik, ami megváltoztatja a helyzetet, az értetlenségüket.

45. Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat.

Hú, ezt kívánom nektek, és magamnak első helyen! Én akarok az első lenni a sorban. *Megnyilatkoztatá* az ő elméjüket, hogy értsék az Írásokat. Ha Jézus ezt egyszer megcselekedte, akkor bármikor rátehetjük az ujjunkat erre a versre, hogy Uram, ezt velem is cselekedd meg! Nem akarok értetlen lenni a dolgok felől. Nem akarok tudatlan lenni.

Nem akarom, hogy ki kelljen engem majd igazítani, hogy: hiszen megmondtam neked, és mégsem értetted! Ez már szinte egy dorgálás. Akkor Jézus azt mondja, hogy valamit tennem kell. Addig is ugyanazokat az Igéket mondta nekik. Ugyanaz a Jézus állt előttük, és értetlenek voltak.

Akkor Jézus azt mondja: megnyilatkoztatom az ő elméjüket, hogy megértsék azokat az Írásokat. Ez a *vízválasztó*, egy értés a szívben. Halljuk az Igét, és megértjük azt, hogy megértsük az Írásokat. Hogy értsék az Írásokat.

LUKÁCS 24,46.

46. És monda nékik: Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon:

Újra magyarázza, és akkor már értik azt. Mondjátok meg nekem, hogy hogyan cselekedhette ezt Jézus? Hogyan tehette ezt meg, hogy egy szempillantásban megértették az Írásokat? Kicsivel bővebben mutatja ezt meg a János evangélium.

JÁNOS 20,20–22.

20. És ezt mondván, megmutatá nékik a kezeit, és az oldalát. Örvendezének azért a tanítványok, hogy látják vala az Urat.

21. Ismét monda azért nékik Jézus: Békesség néktek! Amiként engem küldött az Atya, én is akképpen küldelek titeket.

22. És mikor ezt mondta, rájuk lehele, és monda nékik: Vegyetek Szent Szellemet:

Jézus rájuk lehelt. Azt mondta nékik: *vegyetek Szent Szellemet!* Amikor azt mondta, az volt az a pillanat, hogy *megnyitotta* az értelmüket, hogy *értsék* a Szent Szellem által. A Szent Szellemet nem lehet kihagyni a keresztyének életéből.

A Szent Szellem által van, Isten *lehelete által*. Isten leheletét a Szent Szellem hozza az életünkre. Ha Isten rálehel így az életünkre, akkor egy megértés jön vele, ami által jönnek az áldások az életünkre. E nélkül nincsen, csak botorkálunk.

Ezt keresnünk kell, és vágnunk kell! Nem maradhat el, hogy ne értsük azokat, amiket az Úr szól nekünk. Az Úr szól nekünk minden percben. Mert meg van írva, hogy *Ő szólja* azokat, s nekünk meg kell *hallani*. Jób könyvéből van erre egy vers, ami megtámogat minket.

JÓB 32,8.

8. Pedig a szellem az az emberben és a Mindenható lehelése, ami értelmet ad néki!

Ezt a leheletet adta nekik Jézus. A Mindenható lehelését. Mennyire kell vágnunk ezt a lehelést! Mert Isten maga tudja csak odaadni. Mi csak kérjük és keressük, s akkor ebben támogat minket. Ez a *bölcsességnek* és a *megértésnek* a szelleme.

A Szent Szellem tudja ránk lehelni. Egyszerűen minden más lesz. Eddig is tudtuk az Írásokat. Tudtuk idézni, hogy Jézus szegényé lett, hogy mi gazdaggá lehessünk. Mindannyiunk el tudná idézni. Élünk-e benne? Megdicsőítjük-e ezzel Istent, hogy ebben élünk? Az akkor megy, ha megkapjuk ezt a *leheletet* Istentől.

A Szent Szellem rájuk lehelt, Jézus rájuk *lehelte* a Szent Szellemet. *Nélkülözhetetlen* ez az életünkben. Minden pillanatban, ahogy mi is lélegzünk. És mi Isten képére vagyunk teremtve? Mi is minden pillanatban belélegzünk és kilélegzünk. Ahogy Isten lélegzik, a lélegzetét ránk leheli. Az életét leheli ránk, a *megértést leheli* ránk. Nagyon-nagyon fontos az életünkben ez, és ha ezt *megkapjuk* Istentől.

Legközelebb folytatjuk, mert most nem akarom már az időtöket húzni. Majd legközelebb innen folytatjuk. Jézus, amikor számon kérték tőle a tanítványai, hogy hogyan lesz a jövő, azt mondta, hogy tudjátok meg, hogy az e világ fejedelme eljön majd, de *énbennem nincsen semmije*. Micsoda dicsőséges kijelentés, és micsoda igazság! Ebben kell lennünk nekünk is.

Semmije nem lehet bennünk. Egy gondolata sem. Egy szándéka sem lehet bennünk. Egy indulata sem, egy indítéka sem. Az *indíték* nagyon fontos. Lehet, hogy valamit helyesen teszünk, de teljesen rossz indítékkal teszünk. Nincs annak jó illata Isten előtt. Az nem jó.

Nincs egy goromba szava sem bennem az ellenségnek. Folytathatnánk, hogy nincs kárhóztatása bennem. Nincs fullánkja bennem. Kinek mivel kell foglalkoznia. Ráhelyezhetjük ezt az életünkre. Mondjuk együtt: *Az ellenségnek nincs bennem semmije!*

Nagyon fontos. Naponta ki szoktam jelenteni mostanában. Mert ez egy törekvésünk, hogy a gondolataink szigorúan csak az Ő gondolatai legyenek. Ne engedjünk meg semmit a gondolatainkban, csak az Ő lehelete legyen rajta az értelmünkön, hogy mindent úgy értsünk, ahogy kell, hogy mindent úgy lássunk, ahogy Ő lát.

Ne engedjük oda be azokat a gondolatokat, ami a félelem, vagy a megrettentés, vagy a kétségbeesés gondolata. Hogyan lesz, mint lesz. Jön az ördög, és akarja, hogy tépelődjünk. Nem, nem, nem! Az ellenségnek nincs bennem semmije! Itt uralkodunk először, és az a lehetőség kell rajtunk lenni, ami értelmet ad, hogy az írásokat megértsük, és megcselekedjük.

Ez egy kihívás. Mindennapos kihívás az életünkre. Mert, ahogy én meg vagyok ebben próbálva, úgy ti is. Mindannyian. A gondolatainkat csak magunk tudjuk gondolni. Főpapunk tud értünk könyörögni, a gondolatainkat pedig csak magunk tudjuk végiggondolni, és mi tudunk uralkodni felette, hogy hopp, ez nem odavaló, és levetjük, mondja a Biblia.

Ezt kell gyakorolni. Most mondunk egy olyan megvallást, ami az Ige fürdője lesz, és nagyon jó lesz nekünk. Nyújtsuk ki a kezünket, és áldjuk meg Istent, Jézus nevében. Megköszönjük, hogy nekünk adja az életnek lehetőségét. Dicsőség legyen Neki!

Megújulunk ebben, másképp gondolkodunk ezután. Ahogy eddig gondoltuk, az nem tetszett Istennek. Megújulunk ebben is, és azt a lehetőséget kérjük, és megadja Isten, ránk lehel, és megújulunk, és megértjük az Írásokat. *Halljuk, és megértjük az Írásokat*. Dicsőséges a mi Jézus Krisztus Urunk. Köszönjük, és áldjuk Őt, és áldjuk Őt!

Mondunk egy megvallást együtt. A szíved tábláira lesz írva, hiszem. Megvallás nagyon jót tesz nekünk, mert a szívünkben van, és a szánkban van az Ige. Isten *beszélő szellemnek* teremtette az embert. Ez visz előre minket. Ez a *hajólapát*, amikor kimondjuk. Ez kell nekünk. Nagyon fontos. Így szól a megvallás:

Isten ereje őriz engem – az ellenségnek nincs bennem semmije

Meg van írva: Isten ereje őriz engem hit által az üdvösségre. Isten ereje őrizi a szellememet, lelkemet és testemet a teljes megváltás napjára. (1Pét 1,5)

Az Úr világosságában elrendelem: a szellemem, lelkem és testem mindenkor engedelmességeden az Igének, amely akarát megszentelt engem. Szellemem, lelkem és testem szentség az Úrnak, az ellenség nem érintheti azt. (Jób 22,28. Ján 15,3. Tit 2,12)

Jézus teljhatalmával a Szent Szellem fennhatósága alá helyezem a szellememet, lelkemet és testemet, így a Szellem birtokba vette mindezeket. A Szellem gondolatait gondolom a Krisztus

értelmével, mely élet és békesség, így valóban teljesen a Szellem fennhatósága alá került az egész életem. A békesség Istene megszentel engem mindenestől. Az egész valóm: a szellemem, lelkem és testem megszenteltetik az Ige által, és feddhetetlenségben megőriztetik a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére. Hű az Isten, aki elhívott engem erre, és Ő meg is cselekszi mindezeket. (1Thess 5,23)

Felettébb megnövekedett az én hitem, és bővülködik bennem a szeretet. Az én szeretetem pedig még jobban és jobban bővülködik ismeretben és minden megértésben. Így megértem, mi az Úr akarata. (2Thess 1,3. Fil 1,9)

Az az indulat van bennem, mely volt a Krisztus Jézusban is. Az indulataim kizárólag az Úr Jézus Krisztustól valók, a gondolataim kizárólag az Úr Jézus Krisztustól valók, az érzelmeim kizárólag az Úr Jézus Krisztustól valók, az akaratom kizárólag az Úr Jézus Krisztustól való, így az ellenségnek nem maradt bennem semmije. Egy gondolata sem, egy indítéka sem. Ahogy az Úr Jézus mondta, úgy igaz rám is: Az ellenségnek nincs bennem semmije. Meghaltam az irigységnek, a féltékenységnek, a viszálykodásnak, a kevélységnek, és minden gonosz cselekedetnek. A kevélységnek szarvait mind letördelem az életemben, Jézus Nevében. Meghaltam a meg nem bocsátásnak és az önsajnáltnak, így az ellenségnek valóban nincs bennem semmije. Teljes vagyok Isten Szellemével, teljes vagyok a gyönyörűséges fénylényvel, a Krisztus Jézus Szellemével a szellememben, lelkemben és testemben. Isten szeretete vesz körbe mindenkor, és ez kiárad, és megérinti mások szívét. (2Thess 1,3. Fil 1,9)

Szellemem, lelkem és testem le van fedve a Szent Vérrrel, teljesen át van itatva a Szent Vér megtisztító erejével, és a Szent Szellem folytonosan átvilágítja és átjárja a romolhatatlan dicsőség fényével, ami teljesen elnyeli a sötétség kihatásait az életemben. Minden gondolatom szentség az Úrnak. Minden indulatom, indítékom, szándékom és cselekedetem szentség az Úrnak. Az ellenségnek nem maradt bennem semmije.

Mindenkor az Úr jókedvével bővülködöm, csak az Úr Jézus gondolatait gondolom, csak az Úr Jézus Krisztus indulatait veszem fel magamra, így a békességem olyan, mint a tenger. Az igazságot szólok szeretetben, mindenkor a Szellem gyümölcseiben járok és a Szellem ajándékaival szolgállok, és egyben növekszem abban, az önsajnálát és testi indulat eltávozott tőlem, Jézus Nevében. Teljesen szabad vagyok az Úrnak, az ellenségnek nem maradt bennem semmije.

Az imám és életem felett a Jézus Neve hatalmat vesz, a Szent Vér bizonyosságot tesz, a Szent Szellem kiárad, és az Ige felmagasztaltatik és gyümölcsöt terem.

Mindenkor kedves illat vagyok Neked, Abba Atyám Istenem. Jézus szent nevének kiöntött drága kenete kedves illatot áraszt az életemre. Köszönöm, drága Szent Szellem, hogy segítségemre vagy mindebben, Jézus Nevében. Ámen.

Most megköszönjük ezt a rálehelést az életünkre. Áldott legyen az Úr szent neve. Magasztald fel az Úr nevét. Megköszönjük a drága Szent Szellemet. Köszönjük Istennek.

**A barna színnel jelzett igeversék más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.*